

[Sigsgaard.]

ling er i gang. Verdens folk skal nu vænnes til tanken om brug af atomvåben. Atomvåbnene er stationeret både hos flåden og luftvåbnet i Sydøstasien, og stationeringen er selvfølgelig ikke sket, uden at man har tænkt sig og planlagt, hvor og hvordan sådanne våben eventuelt skal anvendes.

I hele denne situation har konferencen mellem befrielsesfronterne i Indokina og Den demokratiske Republik i Vietnam krævet, at USA må trække sine tropper ud af Indokina uden betingelser og betingelsesløst må indstille alle kamphandlinger i området. I VS er vi enige i de krav.

Heldigvis er fremskridtene store. Revolutionsregeringens befriede område i Sydvietnam er i 1970 blevet væsentligt udvidet. I de større byer, herunder Saigon, gør befolkningen stadig mere modstand, også i form af strejker, som vi hører meget lidt om her i Danmark. På landet rejser landmændene sig imod USAs og Saigonregimets planer om at fratage dem den jord, som befrielsesbevægelsen har skaffet dem fra godsejerne og koloniherrerne, et jordprogram, som støttes af Den asiatiske Udviklingsbank, der igen støttes af Danmark, og som er direkte vendt imod den almindelige landbefolkning i Sydvietnam.

Også i Laos er de befriede områder udvidet, samtidig med at amerikanerne i årevis massivt har sønderbombet store områder. Invasionen i Laos blev iværksat af flere grunde. For det første: man ville ødelægge forsyninger og forsyningsveje. For det andet: USA var bange for, at Pathet Lao helt skulle tage magten. For det tredje: USA og Saigon håbede at kunne eskalere sig ud af nederlagene i Sydvietnam og Cambodia. For det fjerde: man ville afstive Saigonhærens vaklende moral gennem, hvad man troede ville blive en let sejr. I Cambodia er størstedelen af landet med 4 mill. indbyggere under befrielsesfrontens kontrol, og uden massiv amerikansk støtte ville Lon Nol-regimet falde sammen som et korthus.

Jeg sagde for et år siden, at Laos var stærkere og stærkere truet fra amerikansk side. Udenrigsministeren mente, som det fremgik af citatet før, tværtimod, at USA var ved at aftrappe krigen. Nu er Laos altså blevet overfaldet, og nu trues Thailand af invasion og stærkere bombing. I Thailand

vokser nemlig modstanden mod militærregeringens direkte deltagelse i USAs krig imod det øvrige Indokina. Truslen mod Thailand ville udenrigsministeren nok også benægte eller ikke tro på, og man kan kun håbe, at han får ret, og at USA ikke vil invadere Thailand direkte eller indirekte. Det undgås nok kun, hvis befrielsesfronterne umuliggør en sådan krigsudvidelse, men allerede i dag bombes det nordøstlige Thailand, bl. a. med napalm.

Den kemiske krigsførelse skal særlig fremdrages. Det kemisk-biologiske krigsbudget skønnedes af The Guardian for 5. april 1970 at være på 700 mill. dollars, det er nok steget siden. Ingen uden for Pentagon og heller ikke i kongressen kender beløbet nøjere. Som senator Fulbright har udtrykt det, er USA i stigende grad et præsidentdiktatur, hvor det militærindustrielle kompleks, som selv den ærkekonervative Eisenhower advarede stærkt imod, nu har magten, og hvor det amerikanske folk er næsten magtesløst.

Netop i disse dage protesterer hele 310 danske kemikere imod den kemiske krigsførelse i Indokina. I deres protest oplyser de, at napalmproduktionen nu er 240.000 t pr. år eller mere end 8 gange så meget, som da den var på sit højeste under den anden verdenskrig. De oplyser, at 20-25 pct. af skovene i Indokina er sprøjtet mere end én gang med planteødelæggende kemikalier. Også markerne ødelægges. Alene i 1967 sprøjtede amerikanerne 1.000 km² marker i Vietnam med plantedræbende gift. Kemikerne citerer den amerikanske hærs håndbog i guerillakrigsførelse, TC 3-16, for 1969, hvori det hedder, at det er vanskeligt at ødelægge høstet ris, det er nemmere at ødelægge den på marken; men er den høstet, bør man bruge napalm. Disse kemikere påpeger, at verden præges af økologisk krise. Der er befolkningsekspllosion, stigende forurening, der drives rovdrift på ressourcerne osv. I en sådan situation må ødelæggelsen af livsvigtige ressourcer som føde og agerland betragtes som en forbrydelse mod menneskeheden, siger kemikerne.

Jeg må erklære mig enig. Men hvad med udenrigsministeren, er han også enig? Og hvis han er, hvad vil han i så fald gøre? Da Sverige i FN foreslog forbud mod brug af bl. a. kemiske våben, ville Danmark ikke stemme for; så vidt jeg erindrer, undlod